

HISTÒRIA MODERNA DEL MAR

CAPÍTOL 2: De la Guerra de Successió del Bosc de Brocelaina

(Segona part: la cosa no acaba aquí)

5. El Mag Fistandàtilus, era davant de l'ordinador buscant per Internet informació sobre exploradors anglesos i excursionistes catalans. Li encanta, a vegades perd el món de vista davant de l'ordinador. Aquella vegada van ser les algues que tenia a la marmita les que van ser oblidades per uns moments. Quan hi pensà, de cop va sortir de la sala de les joguines i va tancar la gran porta de fusta amb el joc de canell de sempre, dues voltes a la dreta i una a l'esquerra, a tal velocitat que ni es notava. Aquest gest afegia un nou sortilegi protector a la porta.

Les algues ja estaven a punt! Les va escórrer i va sortir al jardí per assecar-les al sol – va llegir per Internet que així eren més bones –. Per les escales pujaven un parell de persones que deuen ser un explorador anglès i un excursionista i escalador català. Va pensar que el primer deuria estar retirat per la fila que feia. De totes maneres els veia en forma. L'últim tros de camí fins a la Cova de l'Ermità era un conjunt de trams d'escales força feixuc. El primer tram tenia 4 esglaons, el segon 8 i els següents 15, 16, 23 i 42, però el que ho feia cansat era l'alçada dels graons i el fet, és clar, de ser l'últim tros del camí. Van trigar el que es triga en arribar: una hora i quaranta-vuit minuts.

El mag es va avançar en les presentacions, deixant clar que sabia qui eren, com es deien i què volien. També sabia com havien arribat fins a l'illa, però d'això era millor no parlar-ne. A la resposta esperada de “carai, com volen les notícies”, ell va contestar: “sí, m'ho ha dit un pardalet d'allò més ràpid”, i va afegir un gest de gratitud amb el cap, dirigit a un pardal que va emprendre el vol cap al castell.

Tot i que en aquella illa tot era més difícil d'entendre i no es donaven masses explicacions – i quan es feia no aclarien massa les coses –, aquell parell d'aventurers no deixaven de ser gent curiosa i van deixar anar les seves preguntes: vostè és l'ermità? perquè l'havíem de venir a veure? com es va a la muntanya aquella tan alta? i per cert, com es diu el pic? i vostè? i com és que aquesta illa ha aparegut aquí de cop i volta?

“Jo sóc el Mag Fistandàtilus, tot i que la majoria dels habitants de l'illa em prenen per un ermità boig. El camí que tradicionalment mena fins a la muntanya que voleu pujar, surt del Castell dels Destins Encreuats en direcció al bosc de Brocelaina, vorejant tota aquesta serralada. El pic, per cert, és conegut com la torre de Morgorth, doncs això és el que reposa sobre la seva esvelta figura. I suposo que la Reina Guàrion us ha enviat fins aquí perquè us parli del centaure negre que viu a la torre negra de Morgorth i que val més no molestar. Però deveu tenir gana, i jo tinc unes estupendes algues assecant-se en aquella roca que crec que us agradaran molt. Passeu, passeu...”

I així va ser com... No cal que ens repetim no? Així van conèixer al mag més poderós del Regne de Murdündrain, i mentre prenia un te els va explicar algunes cosetes sobre el centaure negre, el bosc de Brocelaina i demés.

El te i la conversa van ser d'allò més agradables i l'Estanislau estava força animat. Com més es complicava el seu objectiu, més gran era el repte. Res l'aturaria, un centaure negre de mal humor no seria en cap cas un impediment. I això no era tot: no tenia pensat fer tota la volta a la serralada per arribar-hi, i li va dir al mag. Amb certa admiració, preocupació i sentit de l'humor, el mag va advertir-lo que ningú abans ho havia fet i n'havia sortit en vida.

Com que veia que no el convenceria, va donar-li una corda, forta i suficientment llarga, que va treure d'un cabàs. Això va fer més que feliç al nostre amic. Tot seguit va treure un bastó del cabàs que entregà a en Karl. "M'imagino que tu voldràs explorar l'illa, potser en direcció al bosc de Brocelaina. Aquest bastó et farà servei." I així era, en Karl no podia acompanyar el seu company per entre la serralada doncs calia ser un bon escalador, i realment començava a recuperar el seu afany d'explorador.

Van fer nit a la cova, es separarien l'endemà a trenc d'alba. Les últimes paraules del mag van ser una advertència per l'Estanislau: "procura portar la corda ben amagada sempre que puguis".